

?David Closes, paisatge i (des)mesura

És possible que algun lector no conegui en David Closes? Segur que sí! Deu ser l'arquitecte que més ha fet parlar els manresans, i sovint des d'un to crític. Vaja, que potser no el coneixeu, però segur que heu sentit a parlar de les seves múltiples intervencions en el paisatge urbà. Anem a pams? En David Closes i Núñez va néixer el 1967 i va ser un home de vocació primerenca, potser perquè va créixer en un món de carrers sense nom i envoltat de camps d'alfals, a la Sagrada Família. I és des del barri que es va acostar a la ciutat urbanitzada, de primer fins a la piscina municipal -hi va entrenar de valent fins ben entrada l'adolescència!- i des d'allà, amb la germana petita, fins a l'escola Flama, on farà amics amb els quals es vincula al cau del Cardenal Lluch. Va ser precisament a la Flama on el David trobà la seva inclinació, un dia que va dibuixar un gratacel. «Quan la mestra me'l va tornar, vaig adonar-me que hi havia fet una porta minúscula». I és aleshores, repensant la mesura, que va tenir clar que seria arquitecte. Al seu pas pel Peguera també es vincula al col·lectiu d'estudiants per la llengua -i després a la Crida, i després fins a la junta de l'Òmnium, en una vocació de servei al país que mai ha abandonat. Però la dèria era l'arquitectura i, sumant viatges a la capital, resolgué els set anys de carrera a l'Escola Tècnica Superior. Des d'aleshores ha treballat en projectes de voluntat transformadora que li han valgut premis i reconeixement. Des del concurs de joves arquitectes per l'escola pública al nucli antic de Santa Margarida de Montbui -que va guanyar el 1999- fins a l'auditori a l'església del convent de Sant Francesc, a Santpedor -2011- que ha estat recollit en centenars de publicacions i xerrades que ha fet arreu del món, des de Venècia a Xangai. Però el seu compromís primer és amb la ciutat de Manresa. I és que el David començà a treballar per l'Ajuntament l'any 1995, de la mà de Quico Mestres, fins a esdevenir l'any 2004 cap de servei de Projectes urbans. El repte? Fer una ciutat de primera! Recordeu almenys les places de Valldaura, Montserrat o del Carme? Després també vindrà la crisi del parc Vila Closes, amb qui li unia parentiu. Allò que havia de ser un gran encert, un cop materialitzat esdevingué l'ase dels cops, sintetitzant la crisi d'aquell darrer govern tripartit, i quedant per sempre com «el parc de les gàbies». A partir d'aleshores l'arquitecte va passar quatre anys en un segon pla. «No pretenc agradar a tothom -us dirà- però, per rigor professional, crec que en cada projecte cal portar els límits tan enllà com sigui possible. La ciutat es mereix avançar. Sempre d'una manera seriosa i exigent. Estricta». Amb el punt de tossuderia

imprescindible, que hi ha qui jutja arrogant. O senzillament tímid, tot i la seva permanent voluntat de dialogar amb el paisatge. En fi, recuperada la confiança municipal, ha esdevingut des del 2016 també l'ànima del futur Museu del Barroc. «En una situació normal s'hauria fet un concurs extern però aleshores no hi havia diners i, sense que hi hagués definit del tot l'abast de la transformació, ens vam imaginar un nou accés a l'antic col·legi jesuïta». Ara el Museu enceta la recta final i, resolent potser aquella porta diminuta del seu gratacel de primària, Closes obre el claustre de Sant Ignasi a la ciutat amb decisió i resol l'esvoranc aportant una mirada nova a les Escodines, a la Seu i a tot el barri antic. Impressionant. Perquè temps a venir, oblidades les tempestes i fins potser el nom de l'arquitecte, el museu pugui parlar a tothom d'aquesta ciutat i del model i ambició que persegueix. Encara que, és clar, no agradi mai a tothom.